

Ἡ Φράγκικη εὐγένεια καθόλου δὲν ταιριάζει
καὶ στείλε την ἑστὸ διάολο κί ἀκόμη παραπέρα,
ἀλλοιῶς Ἑγγλέζο Τσάμπερλαιν, καθεὶς θὰ σὲ φωνάζη
καὶ θάκανες καλλίτερα νὰ πᾶς ἑστὴν Ἑγγλιτέρα.
Κί ἐκεῖ θὰ εὖρης Δήμαρχο ὡσάν καὶ σὲ Μιλλόρδο
νᾶχη μαντύλι παστρικό καὶ νὰ μὴν τρώη σκόρδο.

Ἐμᾶς ποῦ λές, Πρωθυπουργέ, μονάχα μᾶς ἀρέσει
ὀλίγα λαθρεμπόρια, ἄλιγη κλεψιά κί ἀντάρα,
ἢ φουστανέλα ἢ λερή, τὸ λιγδωμένο φέσι,
μὴ περιφέρεια στενή καὶ τοῦ Κομνά ἢ κ λ ἄ ρ α.
Μ' αὐτὰ τῆς Πόλις μὴ φορὰ θὰ πάρωμε τὰ κάστρα
καὶ ὄχι μὲ τὸ πλύσιμο καὶ ὄχι μὲ τὴν πάστρα.

Καὶ τὰς περιφερείας μᾶς πολὺ λευκὰς τὰς θέλεις
καὶ νὰ τῆς σαπουνίσωμε καλὰ μᾶς παραγγέλλεις,
ἀλλὰ γί' αὐταῖς, Πρωθυπουργέ, μὴν κάνης νταραβέρι
κί ὅταν ἐμεῖς δὲν ἔχωμε καμμιὰ δουλειὰ ἑστὸ χέρι,
τῆς καθρεφτίζομε συχνὰ μὲ πόζα καὶ καμάρι
μὲς ἑστὴν λιακάδα τὸ πρωί, τὴν νύκτα ἑστὸ φεγγάρι.

Γιὰ δὴ' αὐτὰ, Πρωθυπουργέ, δὲν τὸ κουνοῦμε διόλου
καὶ μὴ γλυκοσαλιάζεσαι καὶ μὴ μᾶς καλοπιάνης
κί ἂν εἶς Ἑγγλέζος ἔξυπνος καὶ κάλιτσα τοῦ διαβόλου,
ἀλλὰ γί' αὐτὸ μᾶς ἔγραψε πολλὰ ὁ Δεληγιάννης.
Κί ἂν ἑστὴν Ἀθήνα ἔλθωμε ἔμπορεῖ νὰ μᾶς μεθύσης
καὶ ὕστερα τοὺς ψήφους μᾶς μὲ τρόπο νὰ ζητήσης.

Δὲν μᾶς γελᾶς, Πρωθυπουργέ, μ' αὐτὰ τὰ τρίτσα-κάτσα
κί οὔτε μᾶς ἔσκιαξε ποτὲ ἢ σοβαρὴ σου φάτσα
κί οὔτε καμμιὰ ἐντύπωσι μᾶς κάνουν οἱ Ἑγγλέζοι
κί ὁ μπάλος ὁ βασιλικὸς κί ἐκεῖνο τὸ τραπέζι.
Κί ἂν ἔλθουν μερικοὶ αὐτοῦ ἀπ' ὄλο τὸ συνάφι
κί αὐτοὶ Ἑγγλέζοι θὰ φανοῦν παντοῦ μηχανορράφοι.

Αὐτὰ σοῦ λέμε παστρικά, Πρωθυπουργέ Τρικούπη
καὶ μὴ μὲ τὰς προσκλήσεις σου μᾶς γίνεσαι κουνούπι.
Κί ἂν ὁ κλεινὸς Διάδοχος τοῦ κραταιοῦ μᾶς θρόνου
ἐμπῆκε ἑστὰ δεκαεγνιά, καθὼς μᾶς λές, πρὸ χρόνου,
ἀπὸ καρδιάς εὐχόμεθα κί ἐμεῖς νὰ τὰ χιλιάση
καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἐν στόματι μαχαίρας νὰ περάση.

Εἰδήσεις νεωτέρα
ἀπὸ τὸ Ἄργος πέρα.

Μᾶς γράφουν ἀπὸ τὸν Νομὸν Κορινθο-Αργολίδος
πῶς ὁ Πλατούτσας ὁ Κωστής, ὁποῦ καθεὶς τὸν ξέρει,
ἀφεύκτως ἀντιπρόσωπος θὰ γίνῃ τῆς πατρίδος
καὶ ἀπὸ τοῦδε ὁ Ρ ω μ ῆ ὁ ς ἐκ μέσης τὸν συγχαίρει.

Θερμὸν συγχαρητήριον
εἰς προσφιλῆ μᾶς κύριον.

Ὁ φίλος μᾶς ὁ ἀκριβὸς, ὁ Νίκος Μαντζαβίνος,
ποῦ σπινθηρίζει πάντοτε ὡς Καμπανίτης οἶνος,
τὸ χαϊδεμμένο μᾶς παιδί, τὸ ἄξιο παλληκάρι,
ὁποῦ δὲν εἶναι δεύτερο ἑστὴν γλύκα καὶ ἑστὴν χάρι,
τὴν πρακτικὴν ἐξέτασιν ὑπέστη εὐδοκίμως
καὶ δικηγόρος ἔγινε παρ' ὄλων ὁμοθύμως.
Καὶ τώρα σεῖς μὲ γαλανὰ καὶ σεῖς μὲ μαῦρα μάτια
ριχθῆτε τοῦ ἀπὸ κοντὰ καὶ γίνετε κομμάτια.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις,

Λοιπὸν θὰ ζωγραφίσῃ τὸ Ἀ σ τ υ κατ' αὐτὰς
καὶ τοὺς ὑποψηφίους ἐκείνους βουλευτὰς,
ὄσους γνωρίζουν μόνον αἱ ζωηραὶ Ἀθῆναι
καὶ αὐριον ἑστὸ Ἀ σ τ υ ζωγραφιστὸς θὰ εἶναι
ὁ ρήτωρ Οἰκονόμου κί ὁ δόκτωρ Βενιζέλος
κί ὁ ἕνας κί ἄλλος πρῶτον τῆς κοινωνίας μέλος.

Στῆς Β ρ ε τ τ α ν ῖ α ς τὸ γνωστὸ ξενοδοχεῖο ἔμπετε,
ὁποῦ ἑστὸ δρόμο βρῖσκειται ποῦ βγάξει ἑστὸ Παλάτι
κί ἀλύπητα ἔσοδεύετε καὶ τρώγετε καὶ πιῆτε
μὲ ὄλη σας τὴν ὄρεξι καὶ μ' ὄλο τὸ ραχάτι.

Μονάχα μὴ φορὰ νὰ φῆς, ἀμέσως θὰ παχύνῃς,
ἔμπορεῖς νὰ τρῶς ἀδιάκοπα χωρὶς στιγμή νὰ παύῃς,
ἀμμέ κί ἐκεῖνα τὰ κρασιά;... ἔμπορεῖς στουπὶ νὰ γίνῃς
χωρὶς σκοτοῦρα ἑστὸ μβαλὸ καμμιὰ νὰ καταλάβῃς.

Εἶναι κρασιά ποῦ τάπινε ὁ οἶκος τῶν Βοργία,
ποῦ δύνουν σ' ὄλους ὄρεξι καὶ δύναμι κί ὑγεία,
ποῦ βάφουνε τὰ μάγουλα μὲ χρώματα περίσσια
καὶ ξεφωνίζεις μοναχὸς «Ψυχὴ μου ἑστὰ Πατήσια!»

Ἐστ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, ἔξω καῦμοί καὶ πάθη
μακρὰν τὰ ἰσοζύγια καὶ φλιναρία τόση...
μὰ μὲς ἑστὸ κέφι τὸ πολὺ θὰ βλέπῃς καὶ τὸν Σ τ ἄ θ η,
ποῦ δηλὸ κομμάτια γίνεται γιὰ νὰ ὑποχρεώσῃ.

Σ κ ὁ κ ο υ Ἡ μ ε ρ ο λ ὁ γ ῖ ο ν μὲ πράγματα πολλὰ,
μὲ μούτρα, μὲ ποιήματα καὶ χίλια δηλὸ καλὰ,
τρελλόν κί ἐν μέρει σοβαρόν, ποικίλον τε κί εὐώδες
καί, ὅπερ σπουδαιότερον γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς, ὀγκῶδες.
Μὰ εἶναι τρέλλα, βρὲ παιδιὰ καὶ πρᾶγμα ποῦ σαλεύει
καί, ὡς φασὶν οἱ ἄνθρωποι, τὸν μουστερῆ γυρεύει.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μᾶς τὸ γραφεῖο — μέσα ἑστὸ τυπογο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιομακεῖον,

Καφενέτων· Ἐδ Φρονούντων — νύκτα ἑμέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατσατζηδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαιθερίαι